

Eén op honderd en nog eens vijftig

door Cees Voort

Dikwijls loop ik, om bij ons repetitielokaal te komen, door de straat die een zonderling figuur ooit de mooiste plek van Europa noemde.

De Sarphatistraat. *Chacun a son goût*, zong Prins Orlofsky. Uit *Die Fledermaus*, weet u nog?

Linksaf de Roetersstraat in, waar nog wel tramrails liggen maar geen tram meer rijdt. Wie zou zulke dingen toch bedenken? Dat er tramlijnen in Amsterdam moeten verdwijnen?

Dan ben ik bij het clubhuis, in dat historische gebouw dat ook al genoemd is naar die oude wijze dokter van lang geleden. Eerst mag ik nog even uitpuffen van de vermoeiende voetreis, daar beneden in die onwezenlijk grote ruimte waar zich ook nog enkele eenzamen bevinden die ons nieuwsgierig gadeslaan. Tot de meester ons naar boven maant, het is de hoogste tijd, wij moeten beginnen - het repertoire is lang en zwaar, en de weg naar de jubileum-uitvoeringen nog maar angstig kort. Wij begeven ons naar boven, oppassen moet ik om niet te struikelen over een van die donkere mahoniehouten treden.

En zo loop ik dan nu een jaartje mee met ons bijna koninklijke opera- en operettegezelschap. (Heeft iemand daaraan gedacht trouwens, koninklijk). Ik een jaar, Thalia honderd. Eén op honderd. We hebben *Les Brigands* gehad, toch een groot succes, waar of niet? Ik dacht lekker anoniem, maar mijn supporters zeiden: we

hebben je heus wel gezien hoor.

De kok met de verfkwast, ha ha. Mijn *one minute of fame*. En dan was er Sail. Toch ook wel heel erg leuk...

Onze voorzitter zei eens, gô, jammer dat je niet wat eerder bent gekomen, er zijn zo veel leuke dingen geweest. Ja, jammer, maar wat je niet weet dat weet je niet.....

En toch, en toch.... Als ik wat beter had opgelet had ik misschien wel van Thalia geweten. Er zijn raakvlakjes, onverwachte punten waaruit je iets had kunnen afleiden.

En een toevalligheid. 15 oktober! Thalia werd opgericht op die dag in 1915. En zie: op die dag ben ik ook geboren. Nee, niet in 1915. Het jaar doet er nu even niet toe, maar jawel, 15 oktober! Ik ben een Thalia-kind. Het heeft zo moeten zijn...

En op 15 oktober 1965 werd ik achttien. Dat moest op passende wijze worden gevierd en pa en ma hadden iets bedacht.

Nu moet u weten, dat mijn ouders weliswaar van opera hielden, maar dan op een wat beperkte manier. Er was – behoudens misschien Beethoven en Haydn – maar

één componist en dat was Amadeus. Heb ik het er al eens eerder over gehad? Zo kwam het dan dat wij op zondag 17 oktober 1965 met trein en tram naar de Amsterdamse Stadsschouwburg togen. *Die Zauberflöte*. Ik kende het al lang hoor, voornamelijk van de radio. Een TV hadden we nog niet, maar...een bescheiden platenspeler had kort geleden zijn intrede gedaan – de welvaart begon toe te slaan.

Pa had al eens fronsend naar het programma gekeken. Allemaal onbekende namen. Henk Smit, nooit van gehoord. Cristina...wie? Nooit van gehoord. Deutekom? Was dat niet een klein kruideniertje uit Koog aan de Zaan? Als dat maar goed gaat....

Het is nu vijftig jaar geleden, ook toen moet Thalia een jubileum hebben gevierd... Het is een lange tijd en je kunt je niet alles herinneren. Maar wel dat het begin weinig hoopvol was. Een van de eerste aria's is *Der Vögelfänger* van Papageno en de arme man kwam wat onzeker op en was enigszins onvast in zijn stem.

Het zijn maar drie korte coupletten en ondertussen moet hij op een vijftonig fluitje blazen. Misschien deed hij dat niet zo goed.... Hoe dan ook, toen hij uitgezongen was en in de coulissen verdween,

kreeg hij géén applaus.... Dat is dodelijk.

Ik zat eens, omstreeks diezelfde tijd, in het Feijenoordstadion in Rotterdam, samen met een paar honderd Amsterdammers.

Toen de Rotterdammers het enige doelpunt scoorden, laat in de tweede helft, ontplofte die kuip, met destijds nog zo'n zestigduizend toeschouwers. Als je daar

dan tussen zit als Ajax-fan, dan voel je je klein hoor. En ik denk dat die arme Papageno zich toen nòg kleiner gevoeld moet hebben. Later ging het beter; met het mooie duet *Bei*

Männern welche Liebe fühlen en met *Ein Mädchen oder Weibchen* kreeg hij flink applaus.

De *Königin der Nacht* komt wat later in de eerste akte en Cristina moet met *O zittre nicht* toen ook al hebben geschitterd met haar fenomenale coloratura, aan het eind van de aria. Ik weet het niet meer. Maar in de tweede akte komt *Der Hölle Rache*. En die vergeet ik nooit! De aria komt al snel tot een hoogtepunt met tweemaal die ondenkbaar hoge F, en dat wordt even later nog eens herhaald. Nog vóór zij klaar was, donderde het applaus reeds los. Het hield minstens twee minuten aan, zij begaf zich naar de coulissen, maar men klapte door en ze moest terugkomen. Dit herhaalde zich nog eens. De hele ovatie duurde zeker vier minuten. Cristina's naam en roem waren gevestigd in Amsterdam en pa was overtuigd.

En zo kreeg ik Cristina voor mijn achttiende verjaardag, nog maar kort nadat Thalia haar node had moeten laten gaan....

